

CA LA MEUCA

CAPÍTOL TERCER ... LA SÈRIE

Al baixar del taxi, la Madame es treu les sabatilles i es posa les sabates de taló. La Puri guarda les sabatilles a la bossa, paga el taxi i les dues entren a l'Hospital. Vesteixen discretament, com si fossin putes de categoria.

S'aturen al primer pis, davant l'habitació 155. La Madame espera uns segons per recuperar l'alè. Entren.

Al llit, envoltat de tubs, sondes i cables, hi ha el Procurador en Cortes.

Ay mi pobre Procurador, diu emocionada la Madame. Què te han hecho mi pequeñín?

L'home és realment "pequeñín", molt de la època Franco. En veure a la Madame, se li humitegen els ulls.

¿Qué pasó, mi chiquitín, cuéntaselo a tu mami...

Es que visté al excelentísimo Sr Abascal quién cogiéndome por el hombro me dijo con su sonrisa angelical, "volverá a reir la primavera", don Fernando. Y me dió el infarto.

La Madame se li apropa dolçament. ¿Te hago algo?

Qué más quisiera... Voy sondado.

Y qué tiene que ver el pis con el corazón?

L'home s'encongeix d'espatlles. La Madame s'asseu al llit. Deixa les cames obertes perquè Don Fernando pugui recordar moments més gloriosos i s'obre un parell de botons del jersei de manera que dues enormes tetes, s'abalancen cap el rostre

de l'home. La Madame li fa un petó al front.

Les alarmes es disparen. Els monitors parpellegen. Tres infermeres entren a l'assalt. Ritme cardíac alterat, palpitations, falla renal, límits d'urea sobrepassats, nivell de glucosa sota mínims...

Però Don Fernando és franquista i s'estabilitza. Són de durada.

Una infermera reclama a la Madame que es tapi una miqueta. La Madame li fa una ganya i murmura... puta!

Puri, en segon terme des que ha entrat, mira l'home que hi ha al llit del costat.

¿Y ese señor tan tieso?, pregunta.

Don Fernando trist... Uno que se dió contra una farola...

Borracho?

No, paracaidista. Lo han trasladado a Barcelona porque en Madrid a los médicos les daba la risa y no había manera de coserle.

Que bochorno, diu la Madame. ¿Viste cómo se puso el Rey?

Este tío es un cagueta. Franco ya lo habría fusilado. Como debe ser. Yo ni le hablo. Al menos se hubiera matado.

S'escolta una lleugera queixa des del llit del costat.

Els amants de pagament es queden mirant. ¿Me meneas un poco la sonda?

TO BE CONTINUED.

HUMANOTECA

SALVA VIDES

Open Arms, torna a desafiar a les autoritats europees. Poques hores després de fer-se a la mar, ha salvat quaranta vides.

Open Arms és vist per la majoria de països europeus, com un vaixell que trafica amb vides humanes. Es considera als seus tripulants molt més perillosos que els antics corsaris que es limitaven a traficar amb riqueses robades, la qual cosa era més fàcil d'entendre per les autoritats polítiques.

CONVENI INTERNACIONAL DE SALVAMENT MARÍTIM.- ... l'obligació de salvaguardar o recuperar qualsevol bé que es trobi en perill en qualsevol aigua navegable.

O la vida no és un bé, o els que van signar el conveni, ho han oblidat.

LA LLUFA

ASSASSINS DE PARAULES

La Junta electoral espanyola ha prohibit –atenent les reclamacions de la dreta-, la utilització de paraules com presos polítics, exili, judici a la repressió etc.

Si no hi han paraules no existeixen els fets. El que no pot dir-se, deixa de ser. Una tècnica molt coneguda, especialment en els governs més característicament dictatorials europeus. Una tècnica, per dir-ho clar i català, molt nazi. Si no es parla dels camps de concentració, no existeixen i així, els sis milions de jueus assassinats, també deixen d'existir.

L'excusa formal de la Junta, naturalment, no és proposar un règim autoritari (què més voldrien). L'excusa que donen és no influir en la neutralitat necessària per fer unes eleccions.

Malauradament, la Junta electoral espanyola, no ha mostrat la mateixa sensibilitat democràtica, davant els vòmits lingüístics de la dreta que parla sense vergonya de la pertinença de Goma 2 per part dels CDR detinguts.

Segons la Junta electoral espanyola, un llaç de color groc penjat en un edifici públic, atenta contra la imparcialitat política, en canvi, calumniar públicament a persones i Institucions (catalanes), no deixa de ser divertit.

Els vigilants de la moral sempre són perillosos. Quan es cobreixen les espatlles amb una toga, poden convertir-se en inquisidors.

Per a ells doncs, la Llufa, sense englantina ni punyetes. Una llufa feta amb qualsevol diari madrileny, ja els hi està bé.